

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB24

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB24", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 68. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb24-txt-shoot-id2996397c-0eff-4168-8ecd-1a5a2b415633.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Om mig selv.

Søndagen d. 18 Mai prædikede jeg i Citadellet. Det var min første, min kjere Text Jacob 1. Ogsaa, jeg tilstaaer det, med Tanken om »hende«, item, hvis det skulde kunne glæde hende at høre mig.

[a] cfr.p.118 i denne Journal.

Jeg leed saare meget iforveien af al mulig Anstrengelse, som altid naar jeg skal bruge min legemlige Personlighed.

Jeg holdt den. Det gik da ret taaleligt, men jeg talte da saa svagt, at man klagede over ikke at kunne høre.

Da jeg gik hjem befandt jeg mig endog vel, animeret. Min Tanke havde det været, i Sommerens Løb at holde nogle saadanne Prædikener naturligviis efter Udarbeidelsen.

Nu blev det mig imidlertid klart, at der gaaer altfor abnorm Tid med og at det dog tager for meget paa mig.

Saa faldt det mig paa Sinde: Du kan jo prædike ex tempore.

Det slog mig. Jeg vilde da have vovet det Yderste.

Men hvad skeer? Om Mandagen var jeg saa afmægtig og mat, at det var frygteligt.

Saa gik flere Dage. Tanken om at prædike ex tempore opgav jeg vel ikke, og saa at marquere det Christelige existentielt saa langt ud som muligt.

Dog jeg følte, at det var mit hele Væsen imod.

Jeg blev mattere og mattere. Dog opgav jeg ikke den Tanke ganske.

Imidlertid maatte jeg dog opgive den for næste Gang.

Saa blev jeg reent syg. Den ulykkelige kvalfulde Smerte, som er min Personligheds Grændse begyndte at røre sig frygteligt, Noget, der nu ikke var hændt mig i lang, lang Tid.

Jeg forstod dette et Øieblik som Straf, at jeg ikke havde grebet raskt nok til.

Jeg blev elendigere.

Om Søndagen, den næste efter d. 18. Mai, læste jeg som sædv. min Prædiken af Mynster, og see Touren var til den om Pælen i Kjødets: lad Dig nøies med min Naade.

Det slog mig.

Imidlertid vilde jeg dog ikke opgive hiin Tanke, meente yderligere endog at maatte forcere mig. Nu blev Qvalen stærkere.

Saa forstod jeg det anderledes. At jeg dog atter har villet ud over min Grændse, og hviler nu i: lad Dig nøies med min Naade. Inderliggjørelse er min Opgave, og meget af en Digter er jeg.

Søndagen d. 18de om Morgenen havde jeg bedet til Gud: at der maatte fødes noget Nyt i mig (jeg veed ikke selv, hvor dette faldt mig ind) fremdeles paanødte den Tanke sig mig: at som Forældre opdrage deres Børn og tilsidst føre dem til Confirmation saaledes var dette nu min Confirmation, som Gud førte mig til.

Ogsaa dette er paa en Maade skeet. Der er født noget Nyt i mig; thi jeg forstaaer min Forfatter-Opgave anderledes, den er nu ganske anderledes indviet til ligefrem at udbrede Religeusitet. Og Confirmation har jeg ogsaa faaet derpaa, saaledes er det for mig.

O, det som især gjorde mig betænkelig ved at vove saa langt ud, er at der ligger en ganske anden Bekymring og piner mig: den for Udkommet, og jeg var saa angst for, at dette skulde blive en kraftig Vildfarelse, at jeg, istedetfor at gjøre Noget i den Retning, vovede ideelt længere ud.

Gud vil nok yderligere gjøre Alt godt for mig, han hvem jeg dog aldrig noksom kan takke for hvad der gjøres for mig.